

Ο Θεός δεν κρίνει τον χριστιανό επειδή αμαρτάνει, αλλά επειδή δεν μετανοεί

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Image not found or type unknown



Κάποια μέρα που πήγα να επισκεφτώ τον άγιο Νήφωνα, τον βρήκα να κάθεται στο κελί του και να διαβάζει. Μόλις με είδε, χάρηκε πολύ. Με χαιρέτησε με ιδιαίτερη αγάπη, κι έσκυψε πάλι στο βιβλίο του.

Εγώ τον εμπόδισα από το διάβασμα και άρχισα να τον ρωτάω για την μετάνοια. Τότε μου αποκρίθηκε:

-Πίστεψέ με, αδελφέ μου, ότι ο αγαθός Θεός δεν θα κρίνει τον χριστιανό επειδή αμάρτησε... Παραξενεύτηκα πολύ μ' αυτά τα λόγια και τον ρώτησα με σεβασμό:

-Τότε λοιπόν καθώς λες, οι αμαρτωλοί δεν θα κριθούν; Πρέπει δηλαδή να σκεφτούμε ότι δεν υπάρχει Κρίση; -Υπάρχει και παραϋπάρχει..., μου απάντησε. - Τότε ποιος θα κριθεί; -Άκου, παιδί μου, να στα πω πιο καθαρά:

Ο Θεός δεν κρίνει τον χριστιανό, επειδή αμαρτάνει, αλλά επειδή δεν μετανοεί. Γιατί το να αμαρτάνει κανείς και να μετανοεί είναι ανθρώπινο, ενώ το να μη μετανοεί είναι γνώρισμα του διαβόλου και των δαιμόνων του. Επειδή δεν ζούμε συνεχώς στη μετάνοια γι' αυτό θα κριθούμε.

Μου διηγήθηκε τότε με πολλή σοφία ένα αξιοθαύμαστο γεγονός, που όταν το ακούει κανείς μένει κατάπληκτος από την άφατη φιλανθρωπία του Κυρίου:

Τότε που τον επισκέφτηκε για πρώτη φορά η χάρη του Θεού και τον οδήγησε στη μετάνοια, του συνέβη κάτι παρόμοιο μ' αυτό που συνέβη στον άσωτο της παραβολής:

Ήταν σε μια περιοχή που λέγεται του Αρίσταρχου και συλλογιζόταν τις αμαρτίες του. Ξαφνικά τον κέντησε μέσα του η χάρη του Παράκλητου, και είπε στον εαυτό του:

-Ας πάμε, αμαρτωλέ Νήφω, στην εκκλησία να εξομολογηθούμε στο Θεό τις αμαρτίες μας. Δεν ξέρεις αν θα ζεις αύριο. Τρέξε λοιπόν! Κάθεται εκεί και μας καρτερεί ο Πατέρας των οικτιρμών, ο πολυεύσπλαχνος Θεός. Αυτός που προσδοκά τη μετάνοιά μας, των αθλίων και ρυπαρών.

Με αυτές τις σκέψεις τρέχοντας σχεδόν έφτασε στον ναό του Θεού. Ύψωσε τα χέρια του προς την ανατολή κι άφησε ένα βαθύ στεναγμό να βγει απ' την καρδιά του:

Δέξου, πατέρα τον νεκρό που έχασε τη ψυχή του. Δέξου το καταγώγιο των αμαρτιών. Δέξου τον βλάσφημο, τον πονηρό, τον αδιάντροπο, τον αισχρό, τον μολυσμένο στη ψυχή και το σώμα.... Ελέησέ με, και μην αποστρέψεις το αγαθό σου πρόσωπο από μένα. Μην πεις, Κύριε, δεν σε γνωρίζω! Μην πεις: Που ήσουνα έως τώρα... Λυπήσου με και σώσε με. Γιατί ξέρω, Φιλάνθρωπε, ότι δεν θέλεις τον θάνατο του αμαρτωλού..

Είπε τα λόγια αυτά κι άλλα ακόμη με την ψυχή κατάπικρη... Και ξαφνικά, κάποιος ήχος ήρθε από τον ουρανό, κι ένα φοβερό ακτινωτό φως έλαμψε. Το φως αυτό είχε δύο βραχίονες-μια αγκαλιά, που κατέβηκε απ' το ύψος του ουρανού και τυλίχθηκε στον τράχηλο του οσίου λέγοντας:

-Καλώς όρισε το παιδί μου, το χαμένο μου! Τώρα ξαναζωντάνεψες, παιδάκι μου. Φωτίστηκαν τα μάτια σου, ξανάνθισε η νιότη σου κι από τώρα θα με δοξάζεις με τα έργα σου!...

Και λέγοντας αυτά χάθηκε στον ουρανό, ενώ ο άγιος Νήφω από την μέθη της οπτασίας έπεσε σ' έκσταση. Όταν σε λίγο συνήλθε, αναφώνησε:

-Δόξα σοι ο Θεός, δόξα σοι!

Τόλεγε και το ξανάλεγε ακατάπαυστα, γιατί η καρδιά του είχε ξεχειλίσει από μια θεϊκή ευωδία και το στόμα του ήταν γεμάτο μέλι πνευματικό. Ωρα πολλή προσευχόταν μετά από κείνο το ανέκφραστο όραμα. Κι έπειτα γύρισε στο κελί του,

πάντα μέσα στην ίδια έκσταση και το θάμπος του θείκου ασπασμού.

Από τότε, καθώς έλεγε, βάδιζε τον δρόμο της ζωής του ανάλαφρος, υπηρετώντας τον Κύριο.

Το πρωτάκουστο αυτό θαύμα το άκουσα απ' το ίδιο το στόμα του οσίου. Τα μάτια του ήταν πλημμυρισμένα με δάκρυα, όταν με δέος, αλλά και μια μυστική χαρά, μου το διηγήθηκε.

Γιατί πάντα τον παρακαλούσα επίμονα και τον ανάγκαζα να μου διηγείται ότι του συνέβαινε. Κι επειδή με αγαπούσε πολύ, δεν μου έκρυβε ποτέ τίποτε. Έτσι κύλησε λοιπόν η μέρα που ο πολυεύσπλαχνος Κύριος τον ασπάσθηκε, ενώ προσευχόταν.

(Ένας Ασκητής Επίσκοπος, σελ. 35-37)

Πηγή: inpantanassis.blogspot.gr